

291

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA NAUKI, SZKOLNICTWA WYŻSZEGO I TECHNIKI

z dnia 5 grudnia 1973 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie ustalenia rodzaju studiów prowadzonych przez państwowe szkoły wyższe i samodzielne placówki typu naukowo-dydaktycznego podległe nadzorowi Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1973 r. Nr 32, poz. 191) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 lutego 1969 r. w sprawie ustalenia rodzaju studiów prowadzonych przez państwowe szkoły wyższe i samodzielne placówki typu naukowo-dydaktycznego podległe nadzorowi Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. z 1969 r. Nr 6, poz. 47, z 1970 r. Nr 27, poz. 216 i z 1971 r. Nr 24, poz. 220) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w załączniku nr 1 część II dodaje się nowe pkt 5, 6 i 7 w brzmieniu:

- „5. Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Kielcach,
6. Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Szczecinie,
7. Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Zielonej Górze.”;

- 2) w załączniku nr 2:

- a) skreśla się pkt 10 i 15,
- b) dotychczasowe pkt 11, 12, 13 i 14 oznacza się jako pkt 10, 11, 12 i 13.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1973 r.

Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki:

J. Kuczmarek

292

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 5 grudnia 1973 r.

w sprawie trybu i zasad opracowania oraz zatwierdzania łowieckiego planu hodowlanego.

Na podstawie art. 20 ust. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. z 1973 r. Nr 33, poz. 197) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Projekt łowieckiego planu hodowlanego dla obwodu łowieckiego lub terenu nie wchodzącego w skład obwodu łowieckiego, określonego w art. 12 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. z 1973 r. Nr 33, poz. 197), zwanych dalej „obwodem” lub „terenem”, opracowuje dzierżawca lub zarządca obwodu lub terenu na okres od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca każdego roku i przedstawia niezwłocznie właściwej jednostce do zatwierdzenia.

2. Jeżeli w skład obwodu lub terenu nie będącego pod zarządem przedsiębiorstw lasów państwowych wchodzi obszary leśne o powierzchni przekraczającej 200 ha, projekt łowieckiego planu hodowlanego podlega uzgodnieniu z właściwym nadleśnictwem państwowym w odniesieniu do tych obszarów.

§ 2. Projekty łowieckich planów hodowlanych zatwierdza w terminie do dnia 10 kwietnia:

- 1) dla obwodów wydzierżawionych — wydzierżawiający,
- 2) dla obwodów wyłączonych z wydzierżawienia, pozostających pod zarządem:
 - a) lasów państwowych — właściwy okręgowy zarząd lasów państwowych,
 - b) państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej i państwowych gospodarstw rolnych resortu rolnictwa — Minister Rolnictwa,
 - c) Polskiego Związku Łowieckiego — Zarząd Główny Polskiego Związku Łowieckiego,
- 3) dla obwodów nie wydzierżawionych oraz terenów — jednostka nadrzędna zarządcy obwodu lub terenu.

§ 3. Szczegółowe zasady opracowania łowieckiego planu hodowlanego i sprawozdania z jego wykonania oraz wzór druku ustala instrukcja.

§ 4. Traci moc zarządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 28 września 1966 r. w sprawie ustalenia trybu i zasad opracowania łowieckiego planu hodowlanego (Monitor Polski Nr 55, poz. 265).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1974 r.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: w z. J. Kardys

293

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 17 grudnia 1973 r.

w sprawie zezwoleń na produkcję, wprowadzanie do obrotu i na przywożenie z zagranicy niektórych środków spożywczych.

Na podstawie art. 5 ust. 2, art. 11 ust. 3 i art. 12 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U.

z 1970 r. Nr 29, poz. 245 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zasady i tryb wydawania zezwoleń na:

- 1) produkcję i wprowadzanie do obrotu dietetycznych środków spożywczych i odżywek, a także na wprowadzanie do obrotu takich artykułów przywożonych z zagranicy,
- 2) produkcję i wprowadzanie do obrotu, jako środków spożywczych lub ich składników, substancji, które nie były dotychczas stosowane w kraju w celu żywienia ludzi,
- 3) wprowadzanie do obrotu lub stosowania w produkcji środków spożywczych i używek wyprodukowanych według wymagań zagranicznego odbiorcy, odmiennych od warunków zdrowotnej jakości obowiązujących w kraju,
- 4) przywożenie z zagranicy w celu wprowadzenia do obrotu środków spożywczych, używek oraz substancji dodatkowych dozwolonych, o odmiennych cechach zdrowotnej jakości niż określone w przepisach lub normach obowiązujących w kraju,
- 5) przygotowywanie i wydawanie posiłków dietetycznych.

§ 2. 1. Zezwolenia, o których mowa w § 1 pkt 1—4, wydaje Główny Inspektor Sanitarny, a zezwolenia określone w § 1 pkt 5 wydają powiatowi inspektorzy sanitarni, właściwi ze względu na miejsce zamierzonego przygotowywania i wydawania posiłków dietetycznych.

2. Zezwolenia określone w § 1 pkt 4 wydaje się po uprzednim uzyskaniu w trybie przepisów o normalizacji zezwolenia na odstępianie od Polskiej Normy lub normy branżowej, jeżeli norma taka została ustanowiona i obowiązuje w zakresie importu.

§ 3. 1. Główny Inspektor Sanitarny wydaje zezwolenia określone w § 1 pkt 1 po zapoznaniu się z opinią Instytutu Żywności i Żywienia, a zezwolenia określone w § 1 pkt 2—4 po zapoznaniu się z opinią Państwowego Zakładu Higieny.

2. Opinie określone w ust. 1 uzyskują zainteresowane jednostki składając we właściwym instytucie wymagane dane i materiały.

3. Koszty badań niezbędnych do wydania opinii określonej w ust. 1 ponosi jednostka ubiegająca się o zezwolenie na zasadach ustalonych przepisami dotyczącymi wykonywania prac przez instytuty naukowo-badawcze na zlecenie jednostek gospodarki społecznej.

§ 4. Główny Inspektor Sanitarny w wydawanym zezwoleniu może zobowiązać zainteresowane jednostki do przestrzegania szczególnych wymagań niezbędnych dla ochrony zdrowia.

§ 5. 1. Zezwolenie może być wydane na czas określony, a jeżeli chodzi o zezwolenia, o których mowa w § 1 pkt 3 i 4 — na określoną ilość.

2. Zezwolenie może być cofnięte w razie stwierdzenia, że określone w nim wymagania nie są przestrzegane.

§ 6. 1. Z wnioskiem o zezwolenie na produkcję w celu wprowadzenia do obrotu dietetycznego środka spożywczego lub odżywki występuje jednostka organizacyjna, która zamierza produkować dietetyczny środek spożywczy lub odżywkę, a o zezwolenie na wprowadzenie do obrotu takich artykułów przywożonych z zagranicy — odbiorca krajowy.

2. Przez odbiorcę krajowego należy rozumieć przedsiębiorstwo lub inną jednostkę organizacyjną, dla której przeznaczony jest środek spożywczy zakupiony od zagranicznego dostawcy.

§ 7. 1. Wniosek o zezwolenie na produkcję dietetycznego środka spożywczego lub odżywki powinien zawierać:

- 1) nazwę i adres przedsiębiorstwa, a dla przedsiębiorstwa wielozakładowego ponadto nazwę i adres zakładu, który ma podjąć produkcję,
- 2) nazwę i charakterystykę dietetycznego środka spożywczego lub odżywki oraz uzasadnienie celowości podjęcia ich produkcji.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć:

- 1) szczegółową recepturę z uwzględnieniem ilościowego i jakościowego składu surowców oraz instrukcję technologiczną produkcji wraz z proponowanym terminem przydatności do spożycia,
- 2) posiadane wyniki badań laboratoryjnych fizyko-chemicznych i mikrobiologicznych,
- 3) 3 próbki w ilości potrzebnej do przeprowadzenia badań lub 3 opakowania oryginalne,
- 4) 3 komplety wzoru opakowania z uwzględnieniem treści oznaczeń, które będą zamieszczone na opakowaniu, projekty druków reklamowych i informacji przeznaczonych dla konsumenta,
- 5) opinię inspektora sanitarnego właściwego ze względu na położenie przedsiębiorstwa (zakładu), które ma podjąć produkcję, o jego stanie i wyposażeniu sanitarnym.

§ 8. 1. Wniosek o zezwolenie na wprowadzenie do obrotu dietetycznego środka spożywczego lub odżywki produkowanych za granicą powinien zawierać:

- 1) nazwę i adres odbiorcy krajowego,
- 2) nazwę i charakterystykę dietetycznego środka spożywczego lub odżywki oraz uzasadnienie celowości wprowadzenia do obrotu tego artykułu,
- 3) oznaczenie kraju, w którym artykuł nabyto, oraz nazwę i adres producenta,
- 4) dane określone w § 7 ust. 2 pkt 1—4.

2. Nie ma potrzeby zamieszczenia we wniosku danych określonych w § 7 ust. 2 pkt 1—3, jeżeli wnioskodawca:

- 1) przedstawi świadectwo zawierające charakterystykę właściwości zdrowotnych środka spożywczego lub odżywki przewidzianych do wprowadzenia do obrotu, wystawiane przez zagraniczny organ sanitarny stosownie do zawartego porozumienia lub
- 2) wyjaśni, że nie ma możliwości ich przedstawienia.

§ 9. 1. Zezwolenie, o którym mowa w § 6, powinno zawierać nazwę, skład i charakterystykę dietetycznego środka spożywczego lub odżywki, okres przydatności do spożycia oraz nazwę i adres producenta lub odbiorcy krajowego.

2. W zezwoleniu mogą być przewidziane niezbędne dla ochrony zdrowia szczególne warunki produkcji lub wprowadzenia do obrotu dietetycznego środka spożywczego albo odżywki, dotyczące w szczególności jakości surowców, stosowania substancji dodatkowych, stosowania określonej technologii oraz opakowań i oznaczeń na opakowaniu i na drukach reklamowych lub informacyjnych.

3. Ministerstwo Zdrowia i Opieki Społecznej prowadzi ewidencję wydanych zezwoleń, których odpisy otrzymują właściwi terenowi państwowi inspektorzy sanitarni.

§ 10. 1. Z wnioskiem o zezwolenie na produkcję i na wprowadzenie do obrotu jako środków spożywczych lub ich składników takich substancji, które nie były dotychczas stosowane w kraju w celu żywienia ludzi, występuje

minister sprawujący nadzór nad jednostką organizacyjną, zamierzającą produkować taką substancję lub wprowadzać ją do obrotu.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

- 1) nazwę i adres przedsiębiorstwa (zakładu), mającego podjąć produkcję substancji w kraju lub zamierzającego wprowadzać ją do obrotu,
- 2) określenie właściwości, przeznaczenia i sposobu wykorzystania substancji oraz uzasadnienie celowości jej stosowania do żywienia ludzi.

3. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) szczegółową charakterystykę chemiczną i toksykologiczną substancji,
- 2) opis technologii uzyskiwania oraz metod wykrywania i oznaczania substancji,
- 3) wyniki badań toksykologicznych przeprowadzonych w zakresie i według metodyki ustalonych przez Państwowy Zakład Higieny w ciągu 30 dni od dnia złożenia wniosku,
- 4) próbkę substancji w ilości niezbędnej do przeprowadzenia badań,
- 5) posiadane przez wnioskodawcę inne materiały charakteryzujące daną substancję.

4. Jeżeli wniosek o zezwolenie na wprowadzenie do obrotu dotyczy substancji, która ma być przywieziona z zagranicy, we wniosku należy ponadto podać dane dotyczące zagranicznego dostawcy oraz dołączyć orzeczenie o jej nieszkodliwości, wydane przez właściwy do spraw nadzoru nad zdrowotną jakością środków spożywczych organ państwa, z którego dana substancja pochodzi.

§ 11. Zezwolenie, o którym mowa w § 10, może ustalać warunki stosowania danej substancji, rodzaj środków spożywczych, do których produkcji może być ona używana, sposób oznaczania środków spożywczych zawierających te substancje i inne wymagania konieczne ze względu na ochronę zdrowia konsumenta.

§ 12. Zakłady, które zamierzają produkować, przywozić z zagranicy lub wprowadzać do obrotu substancję, o której mowa w § 10, są obowiązane zawiadomić o tym powiatowego inspektora sanitarnego właściwego ze względu na położenie zakładu.

§ 13. 1. Z wnioskiem o zezwolenie na wprowadzenie do obrotu na rynku wewnętrznym środka spożywczego lub używki wyprodukowanych według wymagań zagranicznego odbiorcy, które nie odpowiadają obowiązującym warunkom jakości zdrowotnej, może wystąpić minister sprawujący nadzór nad jednostką organizacyjną będącą producentem danego środka spożywczego lub używki.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien odpowiadać wymaganiom określonym w § 7 ust. 2, a ponadto powinien określać wielkość partii (ilość) i proponowany przez wnioskodawcę sposób wprowadzania jej do obrotu oraz wskazać odstępstwa od obowiązujących w kraju warunków jakości zdrowotnej.

§ 14. W zezwoleniu, o którym mowa w § 13, określa się rodzaj środka spożywczego lub używki i ilość, która może być wprowadzona do obrotu w kraju. Ponadto w zezwoleniu mogą być określone warunki wprowadzenia do obrotu danego środka spożywczego lub używki.

§ 15. 1. Z wnioskiem o zezwolenie na przywóz z zagranicy w celu wprowadzenia do obrotu bezpośrednio lub po przerobie środków spożywczych, używek i substancji dodatkowych dozwolonych, określonych w § 1 pkt 4, może

wystąpić minister sprawujący nadzór nad jednostką organizacyjną, która ma być odbiorcą krajowym danego artykułu.

2. Wniosek określony w ust. 1 powinien:

- 1) wskazać, w jakim zakresie dany środek spożywczy, używka lub substancja dodatkowa nie odpowiada obowiązującym wymaganiom zdrowotnej jakości,
- 2) wskazać kraj, w którym te artykuły mają być nabyte,
- 3) określać ilość artykułów, która ma być przywieziona, lub okres, w którym dany artykuł będzie przywożony,
- 4) zawierać uzasadnienie konieczności przywiezienia danego artykułu.

3. Jeżeli chodzi o zezwolenie na przywóz z zagranicy artykułu, który ma być wprowadzony do obrotu po uzdatnieniu, we wniosku należy wskazać zakres i miejsce (adres zakładu) uzdatnienia takiego artykułu.

4. Do wniosku powinny być dołączone posiadane przez wnioskodawcę dane pozwalające ocenić ze stanowiska ochrony zdrowia znaczenie odstępstwa, które wykazuje dany artykuł w stosunku do wymagań obowiązujących w kraju.

§ 16. 1. Zezwolenie na przywóz z zagranicy (§ 15) może ustalać warunki wprowadzenia do obrotu lub przeznaczenia artykułu objętego zezwoleniem.

2. Zezwolenia na wprowadzenie do obrotu artykułu przewidzianego do uzdatnienia udziela się pod warunkiem uzyskania przez odbiorcę krajowego orzeczenia o braku zastrzeżeń co do jakości zdrowotnej danego artykułu, wydanego przez organ nadzoru właściwy ze względu na położenie zakładu przeprowadzającego uzdatnienie.

3. O warunkach ustalonych w zezwoleniu odbiorca krajowy obowiązany jest zawiadomić przedsiębiorstwo (zakład), któremu odstępuje w części lub w całości artykuł objęty zezwoleniem, przez doręczenie mu odpisu zezwolenia i wyników badań przewidzianych w zezwoleniu. Dotyczy to również zakładu, który ma uzdatnić dany artykuł.

§ 17. 1. Posiłki dietetyczne mogą być przygotowywane i wydawane w zakładach, które uzyskały na to zezwolenie powiatowego inspektora sanitarnego właściwego ze względu na położenie zakładu.

2. Zezwolenie może określać szczególne warunki sanitarne, którym powinien odpowiadać zakład wydający posiłki dietetyczne.

3. Zakłady wydające posiłki dietetyczne obowiązane są prowadzić jadłospis potraw dietetycznych. Przy poszczególnych pozycjach jadłospisu powinna być podana charakterystyka (np. niskosodowe, wysokobiałkowe itp.) i rodzaj schorzeń, przy których dana potrawa może być stosowana.

4. Przepis ust. 1 nie dotyczy zakładów opieki zdrowotnej zamkniętej, zakładów pomocy społecznej, zakładów opiekuńczo-wychowawczych, wojskowych zakładów żywienia zbiorowego oraz zakładów karnych.

§ 18. Powiatowy inspektor sanitarny może cofnąć zezwolenie, jeżeli zakład wydający posiłki dietetyczne narusza wymagania w zakresie sporządzania i wydawania potraw lub posiłków albo nie przestrzega warunków sanitarnych ustalonych w zezwoleniu.

§ 19. Przepisy § 17 i 18 stosuje się odpowiednio do zakładów garmazeryjnych wprowadzających do obrotu potrawy dietetyczne.

§ 20. 1. Przedsiębiorstwa, produkujące w dniu wejścia w życie rozporządzenia dietetyczne środki spożywcze lub

odżywkę obowiązaną są w ciągu miesiąca od daty jego wejścia w życie wystąpić o zezwolenie, o którym mowa w § 6; do czasu rozstrzygnięcia sprawy przez Głównego Inspektora Sanitarnego mają one prawo produkować te środki na zasadach dotychczasowych.

2. Produkcja i wprowadzenie do obrotu dietetycznych środków spożywczych i odżywek, dla których przed dniem wejścia w życie rozporządzenia została ustanowiona Polska Norma lub norma branżowa, nie wymagają zezwoleń.

3. Przedsiębiorstwa, które w ciągu miesiąca od dnia wejścia w życie rozporządzenia nie zgłosiły wniosku o zezwolenie, obowiązaną są po upływie tego terminu zaprzestać produkcji dietetycznych środków spożywczych

i odżywek. Artykuły wyprodukowane po upływie tego terminu podlegają wycofaniu z obrotu.

§ 21. Przepisy rozporządzenia dotyczące wojewódzkich inspektorów sanitarnych stosuje się do inspektorów sanitarnych dla miast wyłączonych z województw, a dotyczące powiatowych inspektorów sanitarnych — do miejskich inspektorów sanitarnych w miastach stanowiących powiaty i portowych inspektorów sanitarnych oraz dzielnicowych inspektorów sanitarnych w miastach wyłączonych z województwa.

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1974 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *M. Śliwiński*

294

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

oraz

MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I USŁUG

z dnia 18 grudnia 1973 r.

w sprawie podstawy wymiaru emerytury, rent i składek oraz wysokości składki na ubezpieczenie społeczne rzemieślników.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 8 czerwca 1972 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 23, poz. 165) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podstawę wymiaru emerytury, rent i składek

określonych w ustawie z dnia 8 czerwca 1972 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 23, poz. 165), zwaną dalej „podstawą wymiaru”, stanowią miesięcznie następujące kwoty:

Wielkość miejscowości wykonywania rzemiosła		Dla rzemieślników wykonujących rzemiosła zaliczone do kategorii		Dla osób współpracujących z rzemieślnikami
W strefie	Miejscowość	pierwszej zł	drugiej zł	
1	2	3	4	5
I	w gminie	1.200	1.500	1.000
II	do 20 tys. mieszkańców, nie wchodząca w skład gminy	1.400	1.900	1.000
III	powyżej 20 tys. do 50 tys. mieszkańców	1.800	2.300	1.200
IV	powyżej 50 tys. do 150 tys. mieszkańców	2.200	2.800	1.400
V	powyżej 150 tys. do 300 tys. mieszkańców	2.600	3.400	1.700
VI	powyżej 300 tys. mieszkańców	3.000	4.000	2.000

2. Rzemieślnikowi wykonującemu rzemiosło zaliczone do pierwszej kategorii, który z uwagi na uzyskiwanie niskich dochodów jest całkowicie zwolniony od opłaty skarbowej, można ustalić podstawę wymiaru w kwocie 1.200 zł miesięcznie; ustalenia podstawy wymiaru dokonuje oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej „oddziałem Zakładu”, na wniosek izby rzemieślniczej i na czas oznaczony we wniosku.

3. Dla osoby współpracującej z rzemieślnikiem, która nie ukończyła 18 lat życia, podstawę wymiaru stanowi połowa odpowiedniej kwoty określonej dla osób współpracujących (ust. 1).

4. Wykaz rzemiosł zaliczonych do pierwszej kategorii zawiera załącznik nr 1 do rozporządzenia. Rzemiosła nie wymienione w tym załączniku zalicza się do kategorii drugiej.

§ 2. 1. Na wniosek izby rzemieślniczej uwzględniający rodzaj i miejsce wykonywania rzemiosła lub inne

szczególne okoliczności oddział Zakładu może obniżyć rzemieślnikowi — na czas oznaczony we wniosku — kwotę podstawy wymiaru określoną w § 1 ust. 1 lub 2, nie więcej jednak niż o 50%.

2. Na wniosek rzemieślnika lub osoby współpracującej z rzemieślnikiem oddział Zakładu może podwyższyć kwotę podstawy wymiaru określoną w § 1 ust. 1, nie więcej jednak niż o 100%.

3. Liczba rzemieślników z obniżoną kwotą podstawy wymiaru nie może przekraczać 10% liczby rzemieślników objętych ubezpieczeniem społecznym.

4. Kwotę podstawy wymiaru obniża się lub podwyższa począwszy od miesiąca wskazanego w decyzji oddziału Zakładu, nie później jednak niż do miesiąca, w którym decyzja została wydana.

§ 3. 1. Podstawę wymiaru emerytury, renty inwalidzkiej i renty rodzinnej po rzemieślniku lub osobie współpracującej z rzemieślnikiem stanowi przeciętna miesięcz-